

Odmev iz Afrike

Misijonski list s prilogo „Klaverjev misijonski koledar“.

Odmev iz Afrike

stane za vse leto
10 Din, 5 Lir, 60 am.
cts, 2:50 Šil; s prilogo

„Klaverjev koledar“ 15 Din, 7 Lir, 80 am. cts., 3:10 Šil. —
Naročila in milodare, prosimo, naslavljajte na: **Družba sv.
Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkeva ul. 1.** (Ček. št. 10.887).
— Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16. — Za
Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

Za vse

*naše ljube dobrotnike in naročnike se vsaki dan mnogo
moli ter se prosi zanje božjega varstva in blagoslova! Božje
Srce Jezusovo naj tisočero povrne vsak dar!*

500 svetih maš vsako leto

*opravijo afriški škofje in misijonarji za vse naročnike
„Odmeva iz Afrike“ in „Zamorčka“ in za ljube dobrotnike
ubogih afriških misijonov. Ta nebeška rosa se razliva tudi
nad vse vaše drage.*

Hvaležna Družba sv. Petra Klaverja.

VSEBINA:

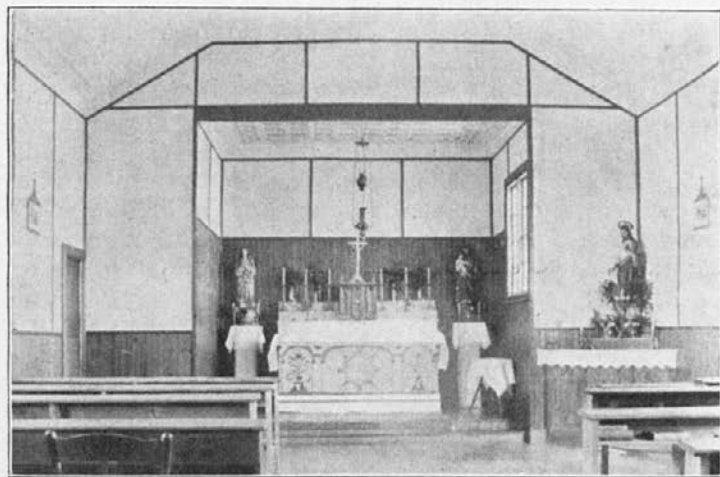
Bili ste nekoč tema, zdaj pa ste luč v Gospodu. — Prero-
kovanje, ti se je izpolnilo. — Presrečen misijonski poklic. —
Naša katehistovska postaja Savi. — Počitek po načinu sv. Vin-
cencija. — Kratka misijonska poročila. — Ne samo za zamorce.
— Iz apostolata sester domačink. — Uslišane molitve. — Smrt
čarovnika.

Pridna dekleta,

ki čutijo v sebi poklic za redovni stan in
ljubijo misijone, morejo biti sprejete
v verskem zavodu „Pomožnih misijonark
za Afriko“. Prošnjo za sprejem naj se
pošlje vrhovnemu vodstvu Družbe sv. Petra Klaverja.

Za dober šivalni stroj

z znamko „Singer“ iskreno prosi slovenski misijonar v Afriki,
P. Franc Moršer. Kdor bi bil tako velikodušen in ga mu hotel
podariti, naj to naznani Družbi sv. Petra Klaverja, katera rada
oskrbi pošiljatev v Afriko.

Notranjost misijonske cerkvice v Južni Afriki, katero je postavil misijonski brat Val. Poznič.

„Bili ste nekoč tema, zdaj pa ste luč v Gospodu.“

(Efež. 5, 8.)

Iz pridige priorja, P. Ditriha.

Ako stojiš ob zimskem večeru na gori in zreš doli v dolino, ima tvoje oko prav poseben razgled. Mrak leži po dolinah; potem pa se začno prižigati lučke, izprva prav majhne po posameznih hišah kakor kresnice poleti, potem pa velike električne svetilke po mestnih ulicah in kolodvorih. Zdi se, kot da bi te lučke plezale vedno višje gori po pobočjih gora.

Mir vlada vse naokrog, noben glas ne prodre na višino. Visoko na nebu žare zvezde, nizko doli migljajo lučke — to je res silno lep pogled . . .

Afriko imenujemo temni del sveta, ne le zato, ker so njeni prebivalci črne polti, ampak tudi zato, ker pokriva črna noč paganstva te pokrajine. Prišli so krščanski blagovestniki, misijonarji, pa so tudi pagansko noč začele razsvetljevati svetle lučke. Vsaka nova misijonska postaja pa je kakor velika električna žarnica, ki sveti globoko v notranjost dežele. Duše posameznih zamorcev pa se prižigajo kakor kresnice, da gore potem v čast božjo . .

Apostol Pavel je dejal o novoizpreobrnjenih kristjanih svojega časa: „Bili ste nekoč tema, zdaj pa ste svetloba v Gospodu.“ (Efež. 5. 8.)

Ako bo žarelo tisoče takih žarnic po širni Afriki, ako se bo prižgalo stotine „kresnic“ sredi paganske noči in se bodo leto za letom po sv. krstu prižigale vedno nove, ali ne bodo potem Bog in njegovi angelji z veseljem zrlji z nebes doli na te pokrajine? Te lučke pa vso večnost ne bodo več ugasnile, ampak prešle bodo v velika nebeška solnca. Saj pravi Jezus: „Pravični se bodo svetili kakor solnce v kraljestvu njih Očeta.“ (Mat. 13, 43.) Nič nas ne more bolj navdušiti za delo za misijone in neprestano molitev zanje, kot veliki uspehi in sadovi, ki jih dosega Družba sv. Petra Klaverja za Afriko.

Ali si ne bo želelo srce vsakega vnetega kristjana, da bi mu bilo dano prižgati prav veliko takih lučk, ki bi gorele za nebesa? Tako se neumrjoče človeške duše izpreminjajo v mogočna nebeška solnca.

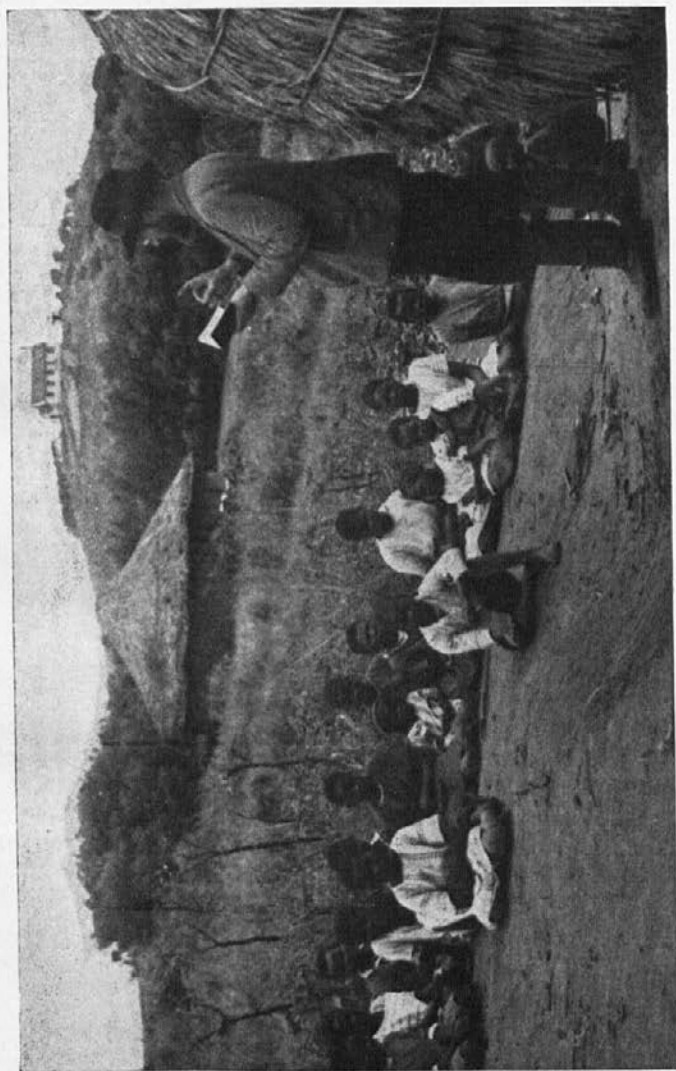
Prerokovanje, ki se je izpolnilo.

Poroča P. Demont, duhovnik Srea Jezusovega, Gariep.

Tu je nekdo naprej napovedal — iz kakšnega razloga, ne vem — da bo naš misijon tukaj v petih letih več napravil, kot je to dosegel sosedni anglikanski v petdesetih letih svojega obstoja. Toda gotovo je božja milost, ki toliko deluje v katoliški cerkvi in človeka iz višjih ozirov nagiba k požrtvovalnosti.

Na razvalinah ki smo jih našli, je kmalu vzkliko novo življenje. Naše stanovanje je bilo revno in bo; le božji Izveličar ima boljše bivališče. Toda že Njegova poprejšnja štalica, ki je v njej bival, molil in žrtvoval, je imela na črnce neko posebno privlačnost. Kaj je to bilo, tega sicer nismo vedeli, vendar so se zlasti otroci anglikanskega misijona, trumoma zbirali tam k nedeljski službi božji. Bili so namreč poučeni, da v naših cerkvah v mali sv. hostiji prebiva živi Jezus, medtem, ko so ga iz njihovih cerkva izgnali. Zato so bili zelo veseli, da so mogli vsaj za trenutek bivati pred svojim Bogom. Seveda anglikanci niso mogli verjeti, da bi se prerokovanje v toliki meri izpolnilo, zato so prepovedali svojim, da ne smejo prihajati k naši službi božji. Toda milost se ne da vkovati v verige. Otroci še vedno prihajajo in imamo ne-

katere vedno pred seboj. Učijo se gospodinjstva in šivanja. Seveda so poleg tega socialnega pouka deležni tudi verskega. Povsod hočejo biti poleg: rožni venec moliti,

Pouk na prostem: Misijskar gre od vasi do vasi in pripravlja katehumene na sv. krst.

naše pesmi prepevati, biti navzoči pri sv. maši in popoldanskem blagoslovu. Popolnoma smo prepričani, da bodo to prvi črnici v tem kraju, ki bodo našli pot iz herezije k

pravi veri. To so povečini hčerke poglavarjev, otroci vplivnih mož. Ako ti postanejo katoliški, potem bo led prebit in potem bi jaz prerokovanje še razširil in rekel: „V 50 letih morebiti noben črnc ne bo več anglikanske vere.“ Stari, kolikor jih je še, bodo pomrli, mladi pa imajo že sedaj rajši naš misijon nego anglikanskega. Naše bele sestre od sv. Križa so ž njimi tako prijazne, na svojih črnih sestrah, ki služijo v našem misijonu pa vidijo, da jim pri nas ni zaprta pot niti do tega stanu. Sami vidijo, kako v katoliški cerkvi živi prava in resnična ljubezen do bližnjega. In ta je še vedno tista mogočna privlačna sila, kot je bila v prvotni cerkvi. Niti malo še ni izgubila svoje prvotne moči. In tako bo ta svojevrstna zapuščina Jezusovega Srca, namreč nesebična in požrtvovalna ljubezen izza zadnje večerje, raztopila led okrog src teh ljudi, ki so sicer egoisti, a brez svoje krivde. To bomo razumeli le, ako poznamo nekatere njihove naravne sposobnosti. Med seboj, drug do drugega, črnici niso samoljubni. Daj otroku le mal košček sladkorja, pa boš videl, da ga bo prelomil na več delov in vsakemu tovarišu, ki se z njim igra, dal košček. Taki so tudi odrasli. Egoisti so le napram belim. In tako poganja ljubezen, ki jo jim mi izkazujemo, korenine v njih lastni naravi. Radi priznajo, da smo jim naklonjeni in je res ljubezen tista moč, ki jih vabi k nam; odbija pa jih od drugih veroizpovedi, ki se z njimi trudijo pravzaprav le za lastni dobiček. Mnogi namreč hočejo od oltarja živeti, ne pa mu služiti; pozabili so pač, da so žrtve oltarja neumrljive duše. Zamorce so Evropejci že tolikokrat razočarali in izrabljali, da jim sedaj le toliko zaupajo, kolikor vidijo, da se ti nesebično zanje brigajo. Ako pa si pridobil zaupanje črnca, potem je tvoj z dušo in telesom.

Kadar boste k Bogu molili za izpreobrnjenje poganov, prosim molite tudi za to, da bi Bog dal in pomnožil v srcih tistih, ki med pogani delujejo, ogenj nesebične in požrtvovalne ljubezni, kot je taka gorela prav v božjem Srcu. „Gospod poživi v njih ogenj svoje ljubezni!“

Posrečen misijonski poklic!

Pismo s. Ksav. Lesjak, uršulinke, Družbi sv. Petra Klaverja.

Krugersdorp, 21. nov. 1932.

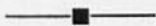
„Ravno eno leto je, odkar sem tukaj. Začetek je vedno težak, pa nebeški Misijonar je z nami. Vsemogočni

daje moč in pogum. Naše ljube sestre imajo tu že štiri hiše in v Kaplandiji eno. Misijonsko polje je zelo obsežno. Že pol leta sem v šoli in učim ljube zamorčke, vendar nimamo še nobene prave šole. Majhna misijonska cerkvena, v kateri je ob nedeljah sv. maša, nam mora služiti med tednom za petrazredno šolo.

V Radfontajnu, z auto pol ure od nas, bi tudi rade postavile hišo in šolo, pa smo še preuboge. Ves kapital leži še v rokah božje Previdnosti. Vendar zaupamo na Boga in radodarnost blagih dobrotnikov.

Presrečna sem v svojem misijonskem poklicu. Kako lepo in pretresljivo je opazovati male črne glavice, ko prvič slišijo pripovedovati o nebeškem Očetu, o Jezusu in o ljubi Materi Božji. Kako hvaležna sem ljubemu Bogu, da zamorem jaz uboga redovnica delovati v njegovem vinogradu. „Quid retribuam Domino pro omnibus . . .?“ Vsak dan novi „Suscipe me Domine“ za spreobrnjenje poganških narodov.

Ali smem prositi za en „memento“ pri ljubem Jezusu pred tabernakljem za naš dragi misijon v Afriki?“

Naša katehistovska postaja Savi.

Poročilo P. Beillvaire, Apostolski vikarijat Dahomey, lyonskega misijonarja.

(Katehist v Savi je posinovljenec nekega dobrotnika Klaverjeve družbe).

Večkrat sem bil že sklenil, da zaprem in opustim kako misijonsko postajo vsled pomanjkanja denarnih sredstev; pa vselej mi je Bog pomagal iz stiske. Zadnjič mi je pomagal zlasti po Vaši Klaverjevi družbi, za kar se Vam ne morem dosti zahvaliti.

Jaz sem profesor v seminarju za domačine v Uidah-u. Ob nedeljah sem prost in tedaj obiščem kako stransko postajo izmed štirih, namreč ali Segbohne ali Cocaodji, ali Pahu ali Savi. Te postaje so bile ustanovljene pred vojno in se število kristjanov tam vedno množi. Pogani dobivajo vedno več zaupanja do našega misijona in naše vere. Dokaz temu je to, da je vsaka naših kapela ob nedeljah naltlačeno polna. Tudi mnogo poganov redno prihaja k nam.

Pa naj Vam poročam samo o Savi, ker ste tamošnjega katehista Vi adoptirali. To je velika vas z 2000 prebivalci, kamor pa ne štejem številnih bližnjih naselbin. Oddaljena

je 5 km od našega seminarja. Prebivalci so zelo vdani fetišizmu. Imajo celo neke vrste velik zavod fetišizma, kjer se vzgajajo deklice, ali odločene prostovoljno ali prisiljene za službo fetiša. Lahko jih spoznaš po ostrizanih glavah in po značilnem tetoviranju. V vasi vladata dva glavarja, neodvisna drug od drugega tako, da vsak gospoduje polovici vasi. Eden teh je misijonu naklonjen in pusti, da je več njegovih otrok kristjanov, drugi pa nam ni naklonjen.

**Naš katehist Ferdinand Podanho s svojimi učenci-zamorčki.
(Ferdinand je posinovljenec neke slovenske dobrotnice.)**

L. 1922 smo zidali v Savi kapelo. Izprva so misijon zadevale mnoge nezgode. Izmed naših prvih kristjanov so nekatere iz sovraštva zastrupili; drugi pa, žal, niso dajali lepega zgleda. Njih poganska okolica je silno razuzdana. Prva leta je misijon navzlic prizadevanju misijonarjev le bolj životaril; toda Bog je blagoslovil njih vstrajnost, kristjani so se množili in pogani so postali krotkejši.

Ferdinand A. Podanho, katehist v Savi, je napisal sledeče pismo:

„Že dve leti sem katehist v Savi. Vsak dan poučujem katekizem, zjutraj in popoldne otroke, zvečer odrasle. Poleg tega učim otroke tudi nekoliko francoščine in računstva. Imam že lepo število katehumenov. Hodim po

okolici Savi po vaseh in naselbinah ter nabiram katehumenov. Pa tudi po nekaterih hišah učim ljudi katekizem.

Poprej v misijonu ni bilo stanovanja za katehista; zdaj pa je dal pater stanovanje sezidati. Kmalu se bom preselil tja. Zdaj stanujem v hiši neke kristjane.

Prosim Vas, molite mnogo za Savi, da bo tu vedno več kristjanov. Skoro vsako nedeljo imamo sv. mašo. So pa tudi postaje, kamor more pater le enkrat ali dvakrat na mesec, da obiše ljudi. Zdaj prihaja tudi pater Amat, da zvečer skupno poučujeva katekizem.

Od meseca do meseca je več katehumenov, kar bodi zahvala milosti božji. Žal le, da se ljudje tako težko ločijo od svojega fetiša.

Misijonarjeve goreče želje.

Misijonar, ki je napisal sledeče vrstice, tako zagotavlja njegov predstojnik, ko izroča njegovo pismo Klaverjevi družbi — je pravi junak v svojem poklicu. Čeprav je rahlega zdravja, je vendar izvršil veliko delo. Zasluži, da ga podpiramo. Je obenem tudi najstarejši naših Bazutomisijonarjev.

P. Dahon, oblat Brezmadežne piše: „Marsikak dan trdega dela je bilo treba mnogo skrbi, zlasti denarnih, pa tudi potrpežljivosti z delavci domačini, predno se mi je posrečilo, da sem dozidal 4 poglavitne stene velike cerkve za misijon v Sionu in da sem pokrtil zidovje.

Ta velikanska stavba ima 3 ladje. V notranjosti je še čisto prazna. V prezbiteriju ni še niti oltarja, niti kamenitih stopnic, ob stenah še ni pomolov in hodnikov. Najhujše je pa to, ker so moji žepi prazni . . . Moji kristjani mi ne morejo pomagati, ker jih je 3 leta zaporedoma mučila slaba letina.

Ali bi Vam bilo mogoče, da bi pridobili blagih duš, ki bi podprle moje delo? Treba bi bilo vsaj 150 dolarjev.

Tudi nimam koretlja, keliha in ciborija. Ciborij bi moral biti prostoren za 500 sv. hostij. Tudi bi prosil za monštranco in za prenosni oltar, ki bi mi služil na mojih potovanjih.“

Počitek po načinu sv. Vincencija.

P. Pyckman, misijonar-lazarist na otoku Madagaskar, pripoveduje v nekem pismu Družbi sv. Petra Kloverja, kako je njegov redovni sobrat, že postarni P. Henriot, z mladostno žilavostjo vodil zidanje cerkve v Farangani, pri tem pa dvakrat padel raz oder in sicer prav na glavo. Piše tako-le: „P. Henriot je torej gledal smrt pred očmi in pri tej nesreči izgubil eno roko, a sedaj počiva

Afriški misijonar išče izgubljene ovčice-duše; od napora se zgrudi na tla.

po načinu, katerega je sv. Vincencij učil svoje otroke: izpremenil je svoje delo. Potem ko je bila zgradba cerkve zagotovljena po novodošlem bratu-lajiku, ponudil se je P. Henriot svojemu škofu na razpolago za dušno pastirstvo pri gobavcih, ker je malo prej umrl kaplan dóma gobavcev. Gospod škof se ni nič pomišljal in takoj sprejel junško ponudbo, ker itak ni imel nobenega prostega mašnika na razpolago, da bi vodil te zemske vice, odkoder zleti toliko duš v nebesa in koder je radi pogostnih smrtnih slučajev treba stalnega kaplana.

Neumorni misijonar pa se na svojem novem mestu nikakor ne zadovolji s tem, da si ogleduje od gobavosti

skažena obličja, okrnjene noge in roke, gnojne in stud vzbujajoče rane, ne, kot pravi sin Sv. Vincencija si ogleduje drugo plat teh ubožcev: njih neumrjoče duše. Tem ponižanim srcem skuša s pomočjo krščanstva dati to, česar jim poganstvo ni moglo dati: ljubezen do trpljenja. Govori jim o „možu bolečin“ in jim obljublja, da bodo ž njim tudi poveličani, ako bodo ž njim trpeli. Angelji usmiljenja ga podpirajo, to so usmiljene sestre, in tako poučuje te nesrečneže in jim s sv. krstom odpira nebeška vrata, katerih gotovo ne bi bili našli, ako bi bili ostali v svoji divjini. — Tako stavi P. Henriot, ki je prej sezidal templj iz kamnov, sedaj s svojim delom templje sv. Duha“.

Kratka misijonska poročila.

Msgr. Gorju, od Belih očetov, apost. vikar v Urundi: „Še vedno živimo pod lepim vtisom obiska Nj. ekselence msgr. Delapiane, apostol. delegata. Peljal sem Nj. ekselenco v postajo sv. Terezije v Kataro. V 4 tednih bo bazilika pokrita. Ta ponosita cerkev je dokazala, kakor tudi njena posestrima, cerkev v Busiga, vsem našim dragim obiskovalcem, kako zelo napreduje krščanstvo v teh krajih. Nisem pozabil, da ne bi bil opomnil, ki se imam za ustanovitev misijona v Katari zahvaliti zlasti Družbi sv. Petra Klaverja. V Mugera so bile zelo lepe slovesnosti. Le malo izmed naših 14 tisoč kristjanov je ostalo doma, da se niso udeležili slavja. Spremil sem Nj. ekselenco do Kivu. Zdaj bom pa komaj zmozel birme vseh, ki so bili v decembru krščeni, približno 400 na vsaki postaji. Po treh mesecih bom začel iznova. V zadnjem poletju smo sezidali nanovo 4 velike cerkve; prihodnje leto bomo zidali še dve. Ne vem, kako se bodo stvari razvijale. Žal, da naše denarne razmere niso tako ugodne, kot je razveseljiv verski napredek.“

Opat Gal Steiger, Peramiho. Ako primerjam lansko statistiko,

vidim, da smo tudi v tem letu prav močno napredovali. Duhovne moči so se pomnožile s tem, da smo nanovo dobili enega patra (zdaj jih je 37), 9 lajiških bratov (50), 18 sester (60), 101 katehista (868). Tako smo mogli sezidati 73 novih šol, ki jih je sedaj skupno 688.

Tudi letošnje leto se je dobro pričelo in je videti, da bomo napredovali; seveda le, ako nam denarne stiske ne bodo delale težav. Dve postaji smo nanovo ustanovili iz glavne postaje. Sestre so se naselile v enem kraju in se bodo v januarju še v enem.

Ako bomo med letom iz Evrope dobili potrebnih misijonskih moči, jih bomo takoj lahko poslali na ostale postaje, ki so nanovo zgrajene. Ljubi Bog nam pri tem pomagaj!

Msgr. Vogel, Palotínce, Queenstown: „Lepo se zahvaljujem, da ste mi poslali življenjepis blagopok. ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja, Marije Terezije Ledóchowske. Prebral sem knjigo takoj in z največjim zanimanjem, občudujem pokojno božjo vojščakinjo, „afriško mater“. Res: ta žena, polna božjega duha, je bila poslanka božja. Prav iz srca bom molil in pre-

našal žrtve, da bi bila čimprej prišteta svetnikom.“

P. Ladislav Zabdyr, D. J., Chikumi: „Najprej naj se Vam zahvalim za harmonij, ki ste ga poslali za našo cerkev. Dospel je pretekli mesec. Bil sem že skoro sam pozabil, da sem bil prosil za harmonij, kajti bilo je že precej zdavnaj; toda Družba sv. Petra Klaverja, ki tako vneto skrbi za afriške misijone, ni pozabila in je tako dolgo mislila na to in se trudila, da je mogla ustreči. moji prošnji Naj bi ljubi Jezus stoterno povrnil Vaš trud z milostjo in blagoslovom, da bo mogla družba storiti čimdalje več dobrega za širjenje božjega kraljestva na zemlji. Dobrotnikom Klaverjeve družbe naj Bog tisočero povrne. Opravi sem eno sv. mašo za družbo, zlasti za tiste blage duše, ki so skrbele za harmonij.“

Prejeli smo harmonij nepokvarjen. Pač ga je bil nenaden dež nekoliko zmočil na poti, pokvaril ga pa ni.

Zdaj je prenehalo v naši cerkvi previsoko kričanje ali prenizko grčanje, kar je bilo doslej v navadi vsled napačne intonacije, ker je pač manjkalo instrumenta za to.

P. Gracia, lazarist, Fort Dauphin: „Bil sem dve leti odsoten. Ko sem se vrnil, sem videl, kako je med tem časom napredoval misijon v Bangaindrano, za kar se je v prvi vrsti za Bogom zahvaliti usmiljenkam. Z njih pomočjo se misijon krasno razvija. Otroci, dečki in deklice, obiskujejo v stotinah naš pouk krščanskega nauka. Od-

rasli, ki so bili zelo dolgo nezaupni do misijonarja, prihajajo sedaj k nam v trumah in vsi navdušeni, da se pouče v verskih resnicah in navadijo po njih živeti. Darovi, ki nam prihajajo od Klaverjeve družbe, nam zelo prav pridejo v raznih naših potrebah.“

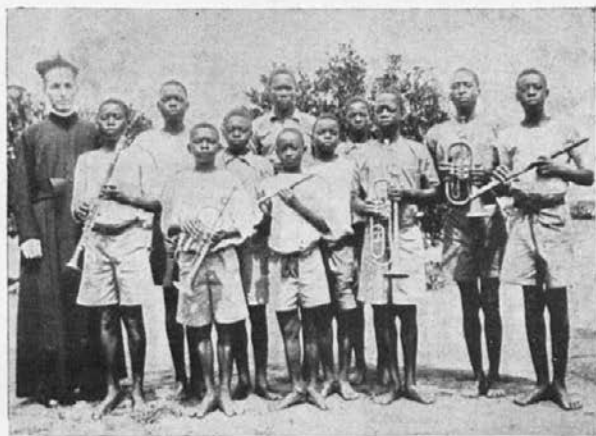
P. Baltazar, iz kongregacije sv. Duha, Wafiomi: „Z ženami in deklicami iz Wafiomi nimamo sreče. Te dni mi je povedala neka mati, zakaj ne pusti svoje hčerke v šolo — njen sinček pa redno prihaja. Rekla mi je: „Ako pošljem še deklico, me bo zli duh takoj umoril, ali pa mi poslal kako drugo veliko nesrečo“. Odgovoril sem ji: „Zli duh je brez moči, ako mu Bog ne dovoli.“ Toda tega ni hotela verjeti. In take so skoro vse žene. Vse se silno boje, da ne bi razdražile hudobnega duha s tem, da bi ali same ali njih hčere hodile v cerkev ali v šolo. Upamo, da se nam bo počasi posrečilo, da bomo pregnali iz njih ta neosnovani strah.“

Sestra m. Teobalda, iz kongregacije Dragocene krvi, Marianhill: „Preteklo leto smo v misijonu spremili že pet sester k večnemu počitku. Priporočam jih Klaverjevi družbi v molitev. Ena teh naših ljubih sester, M. Signori, je umrla kakor naš Odrešenik na veliki petek ob 3. uri popoldne. Zadnja teh sester je umrla med sv. mašo neposredno pred povzdigovanjem in sicer se je sv. maša darovala vprav zanjo. Res, srečna, da bi jo človek zavidal!“

Ne samo za zamorce...

Ne samo za zamorce so največje koristi knjige v afriških jezikih, ki jih Družba sv. Petra Klaverja izdeljuje v svojih lastnih tiskarnah in jih zastoj razpošilja v mi-

sijone, ampak tudi misijonarjem. Mlad misijonar, P. Slanton iz kongregacije sv. Duha, se v nekem pismu Družbi sv. Petra Klaverja iz Arusha v Vzh. Afriki izraža tako-le: „Vaša Družba nam je pomagala na izreden način s tem, da je natisnila „Življenje svetnikov“ od P. Sacleux-a in katekizem v kiswaheli jeziku. Te knjige so nam velika pomoč pri misijonskem delu. Rad bi se Vam zahvalil za Vašo neprecenljivo pomoč kot tak, ki stoji v prvi bojni črti, da bojuje misijonsko bitko. Jaz sem še prav mlad in sem prišel šele lani v Afriko. Reči Vam morem, da sta

P. Ladislav Zabdir, D. J., s svojimi črnimi muzikanti.

mi bila katekizem in „Življenje svetnikov“ v veliko pomoč, ko sem se učil tega jezika in posebno pri pripravi na pouk. Zagotovljena Vam je hvaležnost vseh misijonarjev“.

Tu imenovana knjiga „Življenje svetnikov“ je zvezek, obsegajoč 952 strani in več kot 200 slik. Natisnile in vezale so jo v 20.000 izvodih pomožne misijonarke v tiskarni Družbe sv. Petra Klaverja. Poslale so jo v 404 zabojih na 10 različnih misijonov Vzhodne Afrike, ker je kiswaheli-jezik najbolj razširjeni jezik Vzhodne Afrike.

Iz apostolata sester domačink.

Sestra Emilijana, misijonska sestra Dragocene krvi, prednica sester domačink, hčera sv. Frančiška, poroča o veliki revščini, ki vlada v južni Afriki. Brezposelnost, slabe letine, bolezni; vse te nezgode obiskujejo te kraje, tako da ljudje iščejo pomoči v misijonu, ki jim pa tudi ne more izdatno pomagati. Skupno z belimi sestrami se prizadevajo tudi sestre domačinke kar morejo, da bi pomagale svojim rojakom.

Storimo kar je v naših močeh, da bi pomagale ubogim ljudem. Dajemo zdravila, in sestre vsak dan obiskujejo bolnike po njih domovih. Imele so srečo, da so mnoge krstile na smrtni postelji. O ko bi Vi mogli videti srečne obraze sester domačink, ako so mogle krstiti kakega umirajočega. Napravijo dolga pota od jutra do večera, da pridejo do bolnikov in revežev. V teh hribovitih krajih to ni lahko. S seboj ne vzamejo drugega kot kos črnega kruha in nekaj sladkorja, da ga pomešajo z vodo; pa še tega prebogosto med otroke razdele, ko jih vidijo lačne. Otroci imajo naše sestre domačinke zelo radi. Kadar sestre prihajajo, pridejo otroci na prag pred svoje kočee. Sestre jim potem pripovedujejo o Jezusu in jih uče moliti. Tudi mnogi odrasli poganov pride zraven, se uče in molijo.

Zadnjič se je naši sestri domačinki primerila nezgoda. Orala je z voli na polju in jo je vol zabodel ob stran in jo pritisnil k drugemu volu. Gotovo bi bila to njena smrt, da ni v hipu priskočil neki mož na pomoč. Sam Bog je sestro obvaroval smrti. Čeprav je bil habit ves strgan, je imela le eno malo rano ob strani. Kakor hitro je zopet stopila na noge, je rekla: „Jutri je četrtek in moram obiskati svoje bolnike v Umzumbe, da jih učim katekizma.“

Naj pripomnim, da v teh krajih žene in deklice nimajo nič opraviti z živino; zato se domačini čudijo, ko vidijo, kako naše sestre z živino delajo na polju. Isto je tudi z žaganjem drv; kako jih začudeno gledajo pri njih delu.

Čeprav revno živimo in trpimo pomanjkanje, vendar Bog daje blagoslov našemu delu. Nedavno je bilo 80 krstov, malo prej pa 125. K takim uspehom pripomorejo tudi dobrotniki Klaverjeve družbe, za katere vsak dan molimo, da bi jih Bog blagoslovil.

Neki pogan v naši bolnišnici je bil vedno vesel, kadar sem prišla k njemu in mu pripovedovala o ljubem Bogu, vendar o sv. krstu ni hotel nič slišati. Večkrat že sem se v takih slučajih s polnim zaupanjem obrnila do „mamice afriških misijonarjev“, služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske. Zopet sem vprašala bolnika: „Ali se ne pustiš krstiti? Vidiš, zelo si bolan in če umrješ, ne boš mogel iti k ljubemu Bogu v nebesa.“ — Pa zopet nič ni maral o tem slišati. Skoro umirajočemu že, prigovarjala sem še iskreneje: „Bog je tvoj oče in ti si njegov otrok. Zelo te ljubi in zopet te kliče in ti ponuja svojo milost, morda danes zadnjikrat. Svetujem ti, če hočeš postati otrok božji, pusti se še danes krstiti . . . jutri bo morda že prepozno. — Torej z Bogom.“ — Ko sem hotela že oditi, je zaklical bolnik z zadnjimi močmi: „Mama, pridi še enkrat sem in krsti me še danes, krsti me takoj!“ Milost je pomagala. Vila sem krstno vodo na čelo umirajočega in ga krstila. Ves presrečen je zopet in zopet ponavljal: „Hvala, hvala, sedaj rad umrjem.“ S križem v roki je mirno zaspal, njegova duša je splavala v krstni nedolžnosti k Bogu.

M. T. Misijonska sestra — Benediktinka, J. Afrika.

Prisrčna zahvala Mariji Tereziji Ledochowski za rešitev iz strašne smrtne nevarnosti. Sledi obljubljen dar.

F. A., Kranj.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji, da mi je izprosila ljubo zdravje in jo prosim, da mi pomaga še v neki zadevi.

F. K., Sv. Anton v Sl. g.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo v neki mučni bolezni; bila sem takoj ozdravljena, ko sem se priporočila Mariji Lurški in služabnici božji.

M. Levar.

V prisrčni hvaležnosti prosim objave v „Odmevu“, ko sem bila pred kratkim v hudi stiski uslišana na priprošnje služabnice božje Marije Terezije. Še se ji priporočam in obljubim po svojih močeh podpirati misijone.

T. S. Koroško.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki važni zadevi in darujem nekaj za misijone. Marija Korošin, Vič.

V boleznih sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in izprosila je ljubo zdravje meni in moji družini. Iskreno se ji zahvaljujem.

S. C. Julijska Ben.

V težki boleznih svoje mamice sem se zatekla k blagopok. grofici Ledochowski in ji obljubila misijonski dar. Mamici je sedaj že veliko bolje. Tudi v neki drugi zadevi sem se ji priporočila. Zahvaljujem se ji za obkratno uslišanje. Pošiljam obljubljeni misijonski dar.

F. J. Ljubljana.

Zahvaljujem se za veliko milost, katero sem prejela na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. Z zahvalo pošiljam misijonski dar.

M. K., Ljubljana.

V neki zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in me je uslišala. Javno se ji tu zahvaljujem.

C. G. Makole.

S hvaležnim srcem objavljam obljubljeni zahvalo Mariji Tereziji Ledochowski za zboljšanje zdravja in se ji še nadalje priporočam za popolno ozdravljenje, tako, da bom zamogla izvrševati svoje stanovske dolžnosti.

S. M., Zavodnje.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za dve uslišani prošnji.

M. S., Ljubljana.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišanje v neki silno važni zadevi in pošiljam dar.

I. P., Gazice.

Moja mama so bili bolni, nakar so se priporočili služabnici božji Mariji Tereziji ter so na njeno priprošnje zadobili zdravje. Iskreno se zahvaljujemo in pošiljamo za en katekizem zamorčku.

A. D., Cirkovci.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč v boleznih in se ji še priporočam. A. M., Martinvrh.

Zahvaljujem se služabnici božji M. Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo v važni dušni zadevi in se ji še priporočam v neki telesni.

M. S., Ljubljana.

Tisočera zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo v več zadevah. Priporočam se ji še nadalje in srčno želim, da bi bila že skoro prišteta blaženim.

K. T., K.

Zahvaljujemo se služabnici božji za več uslišanih prošnji. Sledi dar za misijone.

N. N., Krka pri Stični.

V zahvalo Mariji Tereziji za obljubljeni zdravje pošiljam dar za misijone.

M. B., Maribor.

Bila sem nevarno bolna ter sem se v devetdnevnicah zatekla k Mariji Tereziji Ledochowski. Takoj po devetdnevnicah se mi je obrnilo na bolje in se tu javno zahvaljujem. N. N., Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mar. Tereziji za dobljeno zdravje in pošiljam obljubljeni dar za misijone.

C. E. Ljubljana.

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: Z. K. Selnica, v neki boleznih, obljublja dar; I. S. Ljubljana, v neki važni zadevi, obljublja dar; A. D. v Kr. za zopetni dober vid, obljublja dar; J. M. Pečke, v več zadevah posebno za zdrav-

je; V. M. B. za zdravje, obljublja dar; N. K. Škofja Loka v neki zelo važni zadevi, obljublja dar; G. P. Ljutomer, za ljubo zdravje in v več drugih zadevah; I. I. Slivnica, v dveh važnih zadevah, obljublja dar; J. K. Bled, za razsvetljenje in pomoč v neki važni zadevi; F. Z., Sv. Jurij ob J. žel., za ljubo zdravje v hudi dolgotrajni bolezn.

Smrt čarovnika.

Piše P. Gaston, iz kongregacije sv. Duha, misijonar na otoku Madagaskar.

Ime mu je bilo... V resnici ne vem več, kako. Pa saj na tem ni; zato ga imenujemo kar Zamanikola, stric deklice.

Leta 1919 sem se seznanil ž njim v Maroantsetra, sredi dežele Betsemisaraka. Mislite si velikega, živahnega fanta, ki je pravi atlet in ki zelo hudo gleda, tako da bi se ga prav lahko vstrašil. On pa se je tega tudi zavedal in si to okoliščino v svoj prid obrnil; zato se je kmalu posvetil poslu čarovnika, ki precej donša. Kot čarovnik je potoval okrog iz Maroantsetra do Port-Berge in celo tja do Analova. Ako si ga poslušal, bi mu bil kmalu verjel, da sliši travo rasti, da zna bolnike ozdravljati in napraviti, da kokoši pridno ležejo jajca... Služba mu je kmalu prav dobro nesla. Po preteku par let je že imel precejšnje premoženje.

Nekega dne je slučajno dobil v roke katekizem in ga iz radovednosti začel prebirati. Ta novi nauk mu je zelo ugajal; bilo mu je, ko da se mu je Bog sam razodel. Kot mož, ki ve kaj dela, je šel takoj in se vpisal med katehumene. To je bilo, kot sem rekel, leta 1919.

Kmalu pa sem opazil, da je Zamanikola kljub svoji pridnosti in vnemi za učenje katekizma, kljub vneti molitvi vendar odbijal kristjane, da so se mu le s strahom bližali. Tudi jaz sam nisem mogel nekdanjemu čarovniku iz srca zaupati. Kolikorkrat sem obiskal Maroantsero, vselej sem odložil krst tega moža na pozneje... Zamanikola pa zoper to ni prav nič godrnjal in se je še nadalje prav pridno učil katekizma.

Nekoč me je v Maroantseri napadlo prav hudo vnetje jeter. Namesto da bi moji zvesti kristjani klicali zdravnika, so klečali ob moji postelji in molili rožni venec. Hoteli so mi pomagati, da bi lepo umrl, kajti niso mislili da bi se mi moglo obrniti na bolje, ko so videli kako

trpim. Zamanikola pa se je spomnil, da je zdravil že mnogo bolnikov in je upal, da bo tudi mojo bolezen spoznal. Zagotavljal je, da je to Atodinotezo, to je sled vnetja, ki ga imam v jetrih.... Rekel je, da se ta zametek mora uničiti... Odklonil sem, da bi me zdravil nekdo, ki je bi nekoč čarovnik in sem zahteval, naj gredo po evropskega zdravnika. Ta je zatrl „zametek“ ne da bi ga bil uničil z rokami, kot je to Zamanikola hotel storiti. Ko sem nekoliko okreval, mi je zdravnik svetoval, naj se vrnem v Evropo, potem ko sem bil deset let neprestano na Madagaskarju.

Ko sem se vrnil, sem zvedel, da je Zamanikola med tem umrl. Obdeloval je bil v Navani malo posestvo z nasadi vanilije in nekega dne resno zbolel. Bolezen se je vedno slabšala, in začel je Zamanikola misliti na smrt. Toda umreti ni hotel poprej, da bo postal otrok božji, to se pravi, da bo krščen. Ker v svoji samotni vasi ni poznal nobenega, ki bi bil katoliški kristjan je prosil protestante, naj ga krstijo. Ti pa tega niso hoteli. Tudi pogani, ki jih je prosil za to in jim pokazal, kako naj naredo, so se branili, ker so se bali, da bi s tem priklicali nase in svoje družine maščevanje bogov... Ko ni bilo nobene človeške pomoči in je Zamanikola čutil, da mu pojemajo moči, je zbral mož svoje zadnje sile in se je skušal prekrižati. Z roko je napravil križ na čelu, potem na prsih; na obeh ramah pa že ni več mogel — in je izdihnil. S tem je pokazal svojo živo vero in hrepenenje po sv. krstu.

Kakšen obračun sta imela Bog in naš Zamanikola? Ne vemo sicer, a za trdno lahko upamo, da se Zamanikoli ni slabo godilo.

To pa vem, da ta smrt ni bila brez koristi. Danes stoji v Novani lepa cerkev in okrog stanujejo vneti kristjani.

Popolni odpustek

ki ga dobijo člani Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

2. februarja, na Svečnico,
24. februarja, na praznik sv. apostola Matija.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.
 Predstavniki in odgovorni uredniki: prof. Fr. Sal. Watzl, Kranj.

Za tiskarno Tiskovnega društva v Kranju: Jos. Linhart.

Kdor pridobi

vsaj enega novega naročnika kot „jubilejni dar“ Odmevu ob priliki njegove 30 letnice, ali pa pošlje skromen prispevek za „sklad Odmeva iz Afrike“

za tega se bo še posebno molilo

in se bodo vse njegove zadeve priporočile služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, ki je prva izdajateljica „Odmeva iz Afrike“.

Uprizarjajte misijonske igre!

Zato vam toplo priporočamo:

Tam daleč za morjem. Za dečke	Din 3.50
Misijonar. Z moškimi vlogami	Din 3.—
Afindra. Za dekleta	Din 3.—
Vir nedolžnega veselja. Za prvoobhajance	Din 7.—

Po pošti 50 par več. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja.

Zahvale.

Presv. Sreču Jezusovemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: M. H. Kranj, za uslišanje v raznih zadevah; N. N. St. Vid na Dolenjskem, za hitro pomoč in zdravje pri živini; T. A. Sv. Jurij, za uslišanje v neki zadevi; N. N. za uslišanje v neki težki zadevi.

Priporočila v molitev.

Presvetemu Sreču Jezusovemu in Marijinemu, Mariji Pomočnici, Materi dobrega Sveta, sv. Jožefu, sv. Ani, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, sv. Blažu, škofu Slomšku, sl. božji Mariji Tereziji Ledóchowski in drugim patronom: družina M. s Koroškega, F. R. Zagorje za zdravje moža, N. N. da bi se sin dobro učil, P. Z. Zužem v več dušnih in telesnih potrebah, N. N. v več važnih domačih zadevah, hišni mir in ljubo zdravje, M. H. Kranj za pomoč v nujni zadevi, F. G. Presečno, za srečen izid v neki važni zadevi, P. P. Maribor, v neki važni zadevi in za pomoč v skušnjavah, L. J. za ljubo zdravje.

Spomin za umrle.

Preč. g. škof Julij Simon, apostolski vikar Reke Oranje, umrl 21. nov. 1932. v Peli po 50 letnem misijonskem delovanju v Afriki. — Č. M. Petronila Stopani, misijonarka. — Č. M. Eleonora Petitpierre, misijonarka. — Č. M. Doyle, misijonarka. — J. Poklukar, Gorje. — Mr. Tavčar, Selca. — Ana Bartol, Mali Cirknik. — Vera Ziherl, Mokronog. — Franc Trpin, Zdenska vas. — Terezija Lovšin. — Tomaž Hojnik. — Rudolf Gračner. — Jera Felicijan. — J. Bevčar. — Frančiška Ašič.

R. I. P.

rijatelj,
izberi

si eno sledečih točk.

Bog ti bo bogat plačnik!

Katekizem zamorčku

v njegovem zamorskem jeziku.

Din 25"-

-- Botrinski dar zamorčku --

s katerim pomagaš pogančku do milosti
sv. krsta (smeš mu določiti krstno ime). **Din 90"-**

Za črnega katehista

za njegovo mesečno vzdrževanje

Din 100"-

Za Kruh sv. Antona

da pomagaš najbednejšim zamorčkom
v Afriki. Kot zahvalo ali prošnjo daruj

poljuben dar

S pristrčnim „Bog povrni“

sprejema Družba sv. Petra Klaverja